

Nataša Rupena

Enej, Hana in mali Maks

salve

velika prošnja

Bilo je toplo avgustovsko jutro, tik pred začetkom šolskega leta. Sonce je komaj prilezlo izza hribov in sramežljivo razsvetlilo trg. V nekaj korakih sem preskočil stopnice in se ustavil pred velikimi vhodnimi vrati. Srce mi je tako glasno razbijalo, da sem mislil, da grmi. *Če mi danes tole ne uspe, bo Maksi zelo žalosten*, sem pomislil in obstal pred tipko zvonca. Za menoj je najprej priskakljala Hana, takoj za njo pa še Maksi.

»Daj, pozvoni že,« je zapiskal in me potegnil za hlačnico. Globoko sem vdihnil in pritisnil na zvonec.

»Slišim ga! Že gre!« se je razveselila Hana. V navalu navdušenja sta se z Maksijem skrila za menoj. Vrata so se sunkovito odprla in pred menoj je obstala ogromna bradata postava.

»Gospod župnik, dobro jutro,« sem zajecljajal.

»Pozdravljen, Enej. Kaj pa tebe tako zgodaj nosi naokrog?« je zarohnel v pozdrav.

»Buuuuu! Gospod župnik, tudi jaz sem tukaj!« je vzkliknil Maksi in se pognal iz svojega skrivališča. Takoj za njim se je pokazala še Hana.

»Ooo, glej, glej, naš Maksi! In Hana!« je navdušeno plosknil župnik.

»Kar naprej, mladina, kar naprej,« je rekel in nas povabil v pisarno. Maksi je stekel naprej, kot bi ga podil roj čebel in ko smo se v tesno, a svetlo pisarno prerinili še ostali, si je Maksi v žepe že tlačil župnikove bonbone.

»Maksi, to se ne spodobi,« ga je okregala Hana. »In še zobje ti bodo zgnili.«

Župnik je košarico z bonboni brez besed vtaknil v predal in se pogreznil v svoj gromozanski pisarniški stol.

»No, Enej, kaj vas je prineslo?« me je vprašujoče pogledal izpod svojih gostih obrvi.

»Ammm, seveda ...« sem mencial in pogledoval zdaj v strop, zdaj skozi okno.

»Gospod župnik, rad bi bil ministrant,« me je prehitel Maksi.

Dragi otroci, dragi starši!

Vesela sem, da ste brali in brali ter prišli do konca. Upam, da so vas Enej, Hana in mali Maks nasmejali, razveselili in morda celo navdihnili — čeprav uprizarjanje Maksijevih vragolij toplo odsvetujem!

Enej, Hana in mali Maks so si bili zelo različni. Vsak je bil nekaj posebnega, prav zato pa so se tako lepo dopolnjevali. Imeli so se iskreno radi, drug drugemu so bili zvesti in skupaj so bili prava družinska družčina. Kadar so bili skupaj, je bilo življenje polnejše, bolj veselo in lepše. Morda so se prav zato njihove zgodbe vedno dobro končale.

Hvala vam, ker ste se družili z našimi junaki. Naj bodo tudi vaša življenja polna dogodivščin in vsega dobrega.

